

TAK MOC BYCH HO CHTĚŠLA

Neděle, 26. července 2020

Jsem smutná a současně se, protože se přátel se mnou po pěti letech rozešel. Dávod byl, že jsem se k němu přinechovala hezky, často jsme se hádali. A taky přátel-kal, že jsem se vždy nechovala tak, jak si od partnerky představuji něco později jsem zjistila, že to nebyl jediný důvod k rozchodu a že moje úřlivost na jednu jeho kamarádku byla v něm na místě. Ještě když se se mnou, tak se s ní tajně scházel, má lhal o tom, kam a s kým chodí.

No, snažila jsem se

jak sama tak i s pomocí odborníka, abych se změnila a tajně jsem doufala, že se ke mně vrátí. Já se pak zhroutila, protože celou dobu jsem si dělala naivní naděje na návrat, snažila jsem se. Jsou to už dvě věci jak dva měsíce, dala jsem se na dohromady, ale bolí to pořád jako šert. V současnosti doba se scházíme jako kamarádi a já pořád doufám, že to půjde dobře. Ale nevěm, nevěm, jestli to půjde.

Snažím se přátel-m

běžně v pohodě, ale občas má ten citový chlad dožene k pláči. To má potom objímá a utěšuje. Nedivno jsem mu řekl, že chci víc, že to, co mi nabízí (kamarádství) je pro mě málo a že bude lepší, když se nevidíme, protože každá to evidentně cítí-těme jinak. Nakonec má zase utěšoval a tak se vidíme dobře, protože je můj kontakt utnout nedokážu.

Tě jsme tedy sice

kamarádi, ale já chci pořád zpátky, makám na sobě, jak sama tak s pomocí terapeuta, uvádím si své chyby, milionkrát jsem se mu omluvila, zajímám se o jeho koníčky, ale zatím je vše na nic. Sice mi sám od sebe volá, organizuje naše setkání, ale kromě toho, že má občas utěšit, když mi je smutno, tedy že má obejmě a dá mi přátelskou pusku na čelo, nic nového. Říká bych ho zpátky, ale už fakt nevěm, jestli se někdy stane zážrak. Dávkuji za vyslechnutí, já víc je to dlouhé, ale já opravdu nemám kde jinde bych se svěřila.

NATĚLKA